

Bố Tôi Là Một Quân Nhân Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Tác Giả: Häi Lê

Chúa Nhật, 19 Tháng 6 Năm 2011 13:13

Bố tôi đã mất thời gian là một người lính chiến oai hùng, đổ máu hy sinh một phần thân thể mình cho một cuộc chiến đầy chính nghĩa, bảo vệ quê hương.

Happy Father's Day! Mừng Ngày Cha Bố! Mừng ngày Quân Lực 19/6/2011.

Tôi có một người cha già, lười tàn tật, cụt một chân. Khi tôi sinh ra đời bố tôi cũng đã gần 50 tuổi. Trong một thời gian dài, bố tôi đóng vai trò cha một người mẹ, tuy di chuyển khó khăn, nhưng ông lo lắng cho tôi không còn thiếu một thứ gì. Bố tôi bè bạn người gọi là “Ông nội trẻ” và khen là đàn ông mà bố tôi có đầy đủ các đức tính của người phật tử Á Đông “công, dung, ngôn, hạnh”, nuôi con khéo léo không ai bằng.

Hồi còn bé, tôi không hiểu được, vì sao không phải tôi, mà bố tôi luôn luôn là nhà chăm sóc cho tôi. Tất cả tôi mới nhận ra, trong đám bạn bè, tôi là người duy nhất luôn luôn có người bên cạnh. Thiếu tình mẹ, tuy nhiên, tôi cũng cảm thấy an ủi, mình là người rất may mắn, còn hẳn nhiều đứa trẻ thiếu tình thương cha mẹ.

Sau này tìm hiểu thì tôi biết, bố tôi là một lính VNCH, bạn tham gia trên chiến trường, được cảm ơn bởi lãnh đạo Miền theo dõi đoàn thể, bà lo cho ông hàng ngày tiền trợ cấp tàn phế. Lúc tôi được hơn 3 tuổi, bố tôi và mẹ tôi ly hôn, bà đã lập gia đình với một người đàn ông khác, nhưng ông tôi lại cho bố tôi nuôi. Trong ký ức trẻ thơ, tôi có hình dung được hình ảnh cha mẹ tôi một vài lần, khi bà đến thăm, nhưng rất xa lạ, vì luôn luôn bà đi chung với một người đàn ông nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

Tôi có tí cảm giác vui vẻ bố tôi ngoài xã hội, so với bạn bè cha mẹ ông khác, tuy nhiên việc chăm sóc tôi thì hoàn hảo, ông chăm lo cho tôi tất cả các khoản tiền chi phí, không phải đóng góp vào bất cứ thứ gì.

Trong suốt thời gian tôi học tiểu học, ông còn thuê một người tài xế xe bus đón tôi đi học ngay từ cửa nhà, thay vì đi trên xe, cách xa nhà tôi 4 dặm. Khi tôi bước vào nhà, lúc nào bố tôi cũng chuần bẻ sẵn thức ăn trưa, nào cá kho, thịt kho, rau xào và có cả canh nữa.

Lâu lâu cũng có thức ăn Mỹ, sandwich, hamburger, bít tết, và còn thay đổi theo mùa.

Giáng Sinh bánh có viền xanh hình cây thông, Valentine có hình trái tim..vv... Khi tôi lớn hơn một chút, vào năm đầu tiên trung học, tôi lại thích sống độc lập, tôi muốn thoát ra ngoài công cộng yêu thích dành cho con nít của bố, vì sợ chúng buồn trên ghế. Những công việc bao giờ bố buông tha tôi cũng, một đôi khi tôi rớt bố của mình. Công trung học, tôi không thể vào nhà ăn công cộng của, phải bắt đầu tự lo cho mình. Những bố tôi lại thích đi xem phim hoặc nghe nhạc để quên đi nỗi buồn của ăn trưa cho tôi. Ông cũng thường ghi cái tên tôi bên ngoài túi giấy để nghe được ăn. Lúc đi đâu đi đâu bao giờ, luôn luôn có một vài hình vẽ nhỏ, khi thì căn nhà, khi thì dòng suối, ngọn núi, chim cá và hình trái tim vẽ ở dòng chữ "I Love You Tammy!" Nào hết đâu, bên trong những chiếc khăn giấy cũng có những dòng chữ triu mến "Bố thương con nhiều".

Ông luôn vui, hay có những câu nói bông đùa như thế để như là ông yêu thích những tôi nhiều, và muốn làm cho tôi vui. Tôi thích nghe lời ăn trưa một mình để không ai thấy được cái túi giấy và khăn ăn. Những cũng công việc để lâu. Một hôm, một đứa bạn tình của tôi và bạn khác, nó chấp lời la lên và chuyển đi khắp căn phòng cho mọi người xem. Một tôi nóng bức, bối rối, mặt của tôi muốn chui xuống đất. Bố hôm đó tôi vẽ, đã làm một giấy vẽ về tôi và "cả" ông vẽ không được viết, vẽ "bố yêu" trên khăn giấy của, để bạn bè không coi tôi như đứa con nít lúc nào cũng cần người lớn chăm sóc. Lúc đầu tiên tôi thấy bố tôi buồn, lòng tôi vào phòng đóng cửa.

Ngày hôm sau, tôi vô cùng ngạc nhiên vì tất cả bạn bè chung quanh tôi, chỉ để xem chiếc khăn ăn, những lớn này thì trông trẻ, không có dòng chữ hay hình vẽ gì cả. Nhìn một bạn chúng tôi thấy, hết học, tôi mới hiểu ra, tất cả chúng nó đều mong muốn có một ai đó biết tình yêu ngọt ngào giấy vẽ vẽ vẽ vẽ chúng. Lúc đó lòng tôi len lén cảm thấy vui vui, dâng lên niềm tự hào về bố.

Tôi vẽ vẽ làm lành về bố, và những giòng chữ, những hình vẽ yêu thích tôi thích. Những năm còn lại trong trường trung học, tôi vẫn đều đều có những chiếc khăn giấy vẽ vẽ vẽ. Và từ đó, tôi giỏi vẽ, cả trong một cái hộp riêng, giấy kín. Chẳng hạn, khi vào đi học, tôi phải rời xa bố, tôi nghĩ thông điệp của bố sẽ phải cảm động.

Những tôi và bạn bè rất vui sống vì những công việc biết tình cảm của bố tôi vẫn tiếp tục qua hình thức khác. Ở công đi học, dĩ nhiên không còn thấy bố tôi đang khi tan học, vì thế, tôi hay gọi đi nói cho ông, chi phí đi nói khá cao, những không sao, tôi chỉ muốn nghe được giấy nói của ông mà thôi. Suốt năm học đầu tiên, chúng tôi quen với nói chuyện như thế và sau đó kéo dài một năm. Những thì sau khi tôi nói về tình bạn, câu chuyện cùng không bao giờ thú vị. "Này Tammy" Tôi thích nói "Đó, gì thế bố?" "Bố thương con nhiều." "Con cũng thấy. I Love You!" Hình như bố tôi nhận ra chi phí của cho những công việc đi đêm, từ đó, tôi bắt đầu những những những. Ban đầu công việc phát triển của trường để biết ai là người thích nghe giấy lá thư

này, m c dù đ a ch h i âm luôn luôn ghi là KBC 1678. (Sau này tôi khám phá ra, KBC vi t t c là Khu B u Chính, đ a ch trong quân đ i ngày tr c n i b tôi ph c v . Còn s 1678 đ quá, là s nhà tôi hi n t i.) Nhi u lúc bên ngoài bì th , đ a ch đ c vi t b ng bút chì và ti p theo đó là nh ng lá th có hình con mèo và con chó c a gia đình tôi, có v nh ng hình tháp nhi u t ng, hình cây c u nhi u nh p in trên sóng n c. Hè năm đó, b tôi và tôi du l ch v Vi t Nam, lúc đó tôi m i bi t là Chùa M t C t, Chùa Thiên M , C u Tràng Ti n v.v... Sau chuy n du l ch y, tôi tìm hi u v Vi t nam nhi u h n, nh t là cu c chi n tranh tr c 75, tôi b t đ u th y th ng b nhi u, ông là ng i lính b i tr n, nh ng quân l c y đã chi n đ u d ng c m cho t do, cho h nh phúc c a ng i dân mi n Nam trong su t 20 năm. N u không b đ ng mình bán đ ng, cu c chi n ch a ch c ai th ng ai. Th đ n và đ c phát m i ngày sau bu i ăn tr a. Tôi th ng đi nh n th và mang theo m i khi đi u ng cà phê. Tôi nh n th y ch ng c n ph i gi u gi m làm gì n a, b i b n cùng phòng tôi là nh ng đ a b n h i còn trung h c, chúng nó bi t r t rõ v nh ng chi c bao gi y, khăn ăn. Và r i tr thành nh m t t p t c, tôi đ c th , còn bì th và hình v thì đ c chuy n kh p b n bè, th t b tôi thành ni m vui c a c phòng.

Trong năm cu i cùng đ i h c, b tôi b căn b nh ung th hành h . M i khi tôi không nh n đ c th vào ngày th sáu, tôi bi t ông m n ng, không th vi t đ c. Ông th ng th c đ y lúc 4 gi sáng đ có th ng i trong nhà yên tĩnh n n sót vi t nh ng lá th . N u không k p cho đ t phát th vào th sáu, thì ch sau đó, m t hai ngày, th nào r i th cũng đ n. B n bè tôi bình b u ông là “Ng i cha th ng con nh t trên th gi i này!” Ngày l cha, Father’s Day, chúng nó g i m t t m thi p phong t ng ông danh hi u đó và t t c đ u ký tên trên t m thi p. Tôi tin r ng ông đã đ y cho t t c chúng tôi v tình ph t , b n bè tôi b t đ u nh n nh ng t m khăn ăn gi ng nh tôi t gia đình chúng nó, v i nh ng l i đ l i n t ng mà s thôi thúc h hãy bi u hi n tình th ng c a h v i con cái sau này. Su t th i gian đ i h c, nh ng lá th và nh ng cú đ i n tho i nh m t chu k đ u đ n. Ngày ra tr ng, tôi quy t đ nh ch n công vi c làm g n nhà, đ đ c c nh b tôi, vì căn b nh b càng ngày càng n ng.

Th i gian đ c g n b không còn bao nhiêu lâu n a. Đó là nh ng giây phút khó khăn, đau kh nh t cu c đ i tôi ph i tr i qua. Tôi bên c nh b tôi m t vài ngày trong b nh vi n tr c khi ông m t. Vài gi tr c khi h p h i, ông n m tay tôi b o “B nh con m t đi u, con v nhà l y cho b cái h p g mà b đ trên đ u t , đây là h p ch a đ ng nh ng k ni m đ i lính mà b yêu th ng nh t. B mu n nhìn nó l i m t l n.” Tôi lái xe v nhà, và cũng tìm ra ngay chi c h p ph đ y b i th i gian. Có gì bên trong? Tôi tò mò m n p h p. M t tôi b t đ u cay cay nhòa l , khi nhìn th y nh ng t m hình c a b tôi còn tr , trong nh ng b quân ph c th t oai phong. Có nh ng t m c m súng đ ng sau chi n tr ng còn b c mùi l a khói. L t ra đằng sau, nh ng ngày tháng cũ, 68, 70, 71, 72... v i nh ng đ a danh xa l : An L c, Bình Long, Đ ng Xoài, Khe Sanh... D i đ y h p là căn c c quân nhân, gi y gi i ngũ và nh ng t m huy ch ng, b lon g n trên c áo khi ông m c nh ng b quân ph c. B y gi thì tôi m i hi u h t, không còn m c c m hình nh có ông b tàn t t ch bi t lo vi c “n i tr ”, ng c l i là đằng khác, B tôi đã m t th i là m t ng i lính chi n oai hùng, đ máu hy sinh m t ph n thân th mình cho m t cu c chi n đ y chính nghĩa, b o v quê h ng. Rõ ràng b tôi chăm sóc tôi, vui v làm nh ng vi c c a ng i ph n bao nhiêu năm nay, ch vì tình th ng con mà thôi.

Bố Tôi Là Một Quân Nhân Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Tên: Hoàng Lê

Chức vụ: Nh sĩ, 19 Tháng 6 Năm 2011 13:13

Ông tôi là người cha tuy tôi với tôi ôm cái hộp, chộp gộp lại bình viên, để nói lại xin lại với người cha thân yêu của mình, nhưng đã trở lại! Người tôi tá trợ cho biết, bố tôi và a trút hơi thở cuối cùng. Rồi người tôi tá trao cho tôi chiếc khăn giấy nhà hàng, với giọng chốc cuối cùng run rẩy của một người cha dành cho con “Tammy, ba thương con nhiều! Vĩnh biệt!” Nhưng một tôi trào ra nước mắt, cầm lấy khăn giấy trong tay áp vào ngực, cầm khăn giấy cuối cùng, mà cuối cùng đi mãi mãi không còn nhìn thấy nữa. Lúc liệm xác, tôi bắt theo chiếc hộp kèn niêm đi lính vào hầm cho bố, còn những chiếc khăn giấy tôi sẽ giữ mãi bên cạnh cuối cùng đi tôi. Bây giờ thì những chiếc khăn giấy đã đi màu vàng khè, những tình tôi dành cho người bố càng ngày càng thêm thối, bắt đi, muôn đi không thay đổi.

Happy Father's Day! Mừng Ngày Cha Bố! Mừng ngày Quân Lực 19/6/2011.